

UZASADNIENIE

Powód Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystąpił dnia 14.06.2017r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego W. G. (1) kwoty 13.067,89 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, rocznie ograniczeniem do odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14.06.2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z opłatą skarbową i orzeczenie o żądaniu w postępowaniu upominawczym lub zwykłym oraz przeprowadzenie rozprawy pod jego nieobecność.

W uzasadnieniu wskazał, że dnia 18.04.2005r., (...) Bank S.A. i pozwany zawarli umowę bankową o nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjne określonych w umowie.

Podniósł, że pozwany nie wywiązywał się z warunków umowy wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Podkreślił, że bank podjął działania mające na celu odzyskanie długu od pozwanego ale nie przyniosły one efektu wobec czego w dniu 06.04.2011r. zawarł z nim – funduszem, jako nabywcą, umowę przelewu wierzytelności, cedując na niego całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej o nr (...), ze skutkami wynikającymi z art. 509 i n. k.c. , stanowiącymi o jego legitymacji czynnej w przedmiotowej sprawie. Zwrócił uwagę, że podjął z pozwanym negocjacje w przedmiocie spłaty zadłużenia skutkiem czego było zawarcie w dniu 20.10.2011r. ugody zgodnie z treścią której pozwany złożył oświadczenie o uznaniu, tak co do zasady, jak i wysokości, wierzytelności przysługującej poprzednio wierzycielowi pierwotnemu w wysokości 23.623,55 zł (kwota bazowa) i zobowiązał się do jej spłaty wraz z odsetkami umownymi w kwocie 5.380,34 zł, łącznie 29.003,89 zł, w ratach i terminach szczegółowo określonych. Podniósł, że dn. 20.04.2013r. zostało zawarte z pozwanym porozumienie do ugody z dn. 20.10.2011r., modyfikujące warunki spłaty kwoty w wysokości 29.572,60 zł, obejmującej 23.625,55 zł kapitału i odsetki umowne w kwocie 5.949,05 zł. Podkreślił, że pozwany dokonał na jej rzecz, z tego tytułu wpłaty kwoty 18.400 zł z czego na poczet należności głównej zarachowano 12.845,61 zł, na poczet odsetek – 5.554,39 zł i do zapłaty, na dzień wystąpienia w roszczeniu, pozostała do rozliczenia kwota 13.067,89 zł w tym 10.777,94 zł należności głównej, 199,32 zł skapitalizowanych odsetek umownych, naliczonych na podstawie postanowień ugody i 2.096,53 zł odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obliczonych zgodnie z ugodą od kwoty bazowej, od dnia 05.07.2015r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa.

Jako podstawę roszczenia w zakresie żądania wysokości odsetek za okres od dnia złożenia pozwu do dnia zapłaty przywołał ar. 481 § 2¹ k.c. W ocenie powoda treść ugody i porozumienia stanowi o uznaniu długu i przerwaniu biegu przedawnienia i czyni żądanie pozwu zasadnym.

Postanowieniem z dnia 14.09.2017r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, przekazał sprawę, zarejestrowaną pod sygn. VINc 1166384/17 do Sądu Rejonowego w Turku (k. 12).

W piśmie z dn. 05.11.2017r. złożonym w trybie art. 505³⁷ k.p.c. powód podtrzymał powództwo w całości i jednocześnie złożył na poparcie roszczenia wnioski dowodowe z dokumentów (k. 16-20).

Wyrokiem zaocznym z dnia 07.12.2017r., Sąd Rejonowy w Turku uwzględnił powództwo w całości (k. 64).

Postanowieniem z dn. 14.12.2017r. dokonano sprostowania wyroku zaocznego przez wpisanie prawidłowych danych pozwanego (...), zamiast (...) (k. 71).

W ustawowym terminie pozwany W. G. (1) złożył sprzeciw, wnosząc o uchylenie wyroku, oddalenie powództwa w całości, zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności, zwolnienie od kosztów i ustanowienie wskazanego pełnomocnika z urzędu.

W uzasadnieniu podniósł, że nie wie czy wyrok dotyczy jego bowiem ma na imię W., choć jego adres się zgadza. Zaprzeczył aby zawierał umowę na kwotę orzeczoną w wyroku i nie wie czego dotyczy sprawa. Przedstawił swoją sytuację materialną i zdrowotną, przemawiającą, w jego ocenie, za uwzględnieniem wniosku zwolnienie od kosztów i ustanowieniem pełnomocnika z urzędu (k. 73).

Postanowieniem z dn. 29.12.2017r. uwzględniono wniosek pozwanego o zwolnienie od kosztów i ustanowienie wskazanego pełnomocnika z urzędu (k. 82).

W uzupełnieniu sprzeciwu pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, podnosząc dodatkowo zarzut przedawnienia wszelkich roszczeń powoda objętych ugodą z dn. 20.10.2011r. oraz porozumieniem do ugody z dn. 20.04.2013r., powstałych wcześniej niż 3 lata przed wytoczeniem powództwa w przedmiotowej sprawie tj. przed dniem 14.06.2014r. W uzasadnieniu przyznał, że jego pierwotnym wierzycielem był bank (...) S.A., który w dniu 22.09.2008r. wystawił w stosunku do niego bankowy tytuł egzekucyjny, opatrzony postanowieniem Sądu Rejonowego w Turku z dnia 19.12.2008r. klauzulą wykonalności, sygn. ICo 1138/08. Zwrócił uwagę, że powód nie jest bankiem a wierzycielność nabył na podstawie umowy cesji z dn. 26.04.2011r. Nie zaprzeczał zawarciu z nabywcą wierzycielności ugody z dn. 20.10.2011r. i porozumienia do niej z dn. 20.04.2013r. Przekonywał, że skoro roszczenie (skutkiem drugiej czynności) stało się wymagalne nie później niż dn. 20.04.2013r. i doszło nim do przerwania biegu przedawnienia to jednak wobec bezczynności powoda trwającej aż do dnia 14.06.2017, kiedy to wystąpił z przedmiotowym powództwem, uległo przedawnieniu najpóźniej z upływem 3 lat od zawarcia ugody, stosownie do art. 118 zd. 2 k.c., z czego powód winien zdawać sobie sprawę (k. 91-93).

Postanowieniem z dnia 14.02.2018r. zawieszono rygor natychmiastowej wykonalności nadany wyrokowi zaocznemu z dn. 07.12.2017r. (k. 94).

W odpowiedzi powód podtrzymał powództwo w całości. Zwrócił uwagę, że zobowiązanie do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty należy uznać za bezsporne, zarówno co do zasady jak i wysokości. Przekonywał, że zawarcie przez strony ugody oraz porozumienia miało na celu przekształcenie niepewnego lub spornego stosunku prawnego w pewny i bezsporny, poprzez uchylenie niepewności co do roszczeń wynikających z danego stosunku lub zapewnienie ich wykonania i doprowadziło do uznania długu. Przywołał pogląd judykatury na poparcie prezentowanego stanowiska. W ocenie powoda w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy doszło do uznania właściwego, usuwającego spór co istoty, służącego nie tylko ułatwieniu sytuacji procesowej wierzyciela ale i wyjaśnieniu stosunku materialnoprawego, nadając mu walor pewności. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia, podniósł, że ugoda zawarta pomiędzy stronami, doprowadziła do odnowienia terminu wymagalności roszczenia oraz stanowiła dorozumiane oświadczenie pozwanego o rzeczeniu się zarzutu przedawnienia, bowiem poczyniono nią wzajemne ustępstwa w zakresie np. terminów spłaty rat. Zwrócił uwagę, że w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia jedynie z jednorazowym oświadczeniem – złożeniem podpisu na dokumencie ale z faktycznymi działaniami pozwanego zmierzającymi do realizacji ugody poprzez spłatę rat w łącznej kwocie 18.400 zł (k. 105-107).

W piśmie z dn. 18.04.2018r. pozwany podtrzymał w całości dotychczasowe stanowisko, przekonując, że nie dokonał żadnych wpłat na poczet zadłużenia. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (k. 113-114).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W dniu 10.04.2005 r. W. G. (1) zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu ratalnego mBanku, nr (...), mocą której bank udzielił mu kredytu ratalnego w rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym, w wysokości 31.437 zł, na okres 60 miesięcy w warunkach określonych szczegółowo umową. Wobec niewywiązywania się kredytobiorcy z warunków umowy, po jej wypowiedzeniu, bank wystawił dn. 22.09.2008r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem z dn. 18.12.2008r., w sprawie o sygn. ICo 1138/08 Sąd Rejonowy w Turku nadał klauzulę wykonalności. Działania windykacyjne banku nie doprowadziły do odzyskania długu.

(dowód: wniosek o udzielenie kredytu k. 43-45, umowa kredytu ratalnego k. 46-53, (...) k. 55-56, postanowienie Sądu Rejonowego w Turku k. 57-58).

Dnia 26.04.2011r. (...)A. zawarł z Prokurą Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności, cedując na fundusz całość praw i obowiązków wynikających z umowy bankowej o nr (...).

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k.26-32, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k.33)

Dnia 20.10.2011r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. zawarł z W. U. zgodnie z treścią której pozwany złożył oświadczenie o uznaniu, wierzytelności przysługującej wierzycielowi pierwotnemu (...) Bank S.A. - wynikającej z umowy (...) z dn. 18.04.2005r., w wysokości 23.623,55 zł i zobowiązał się do jej spłaty wraz z odsetkami umownymi w kwocie 5.380,34 zł, naliczonymi od dnia 20.10.2011r. od kwoty pozostałej do spłaty, łącznie 29.003,89 zł, w 58. ratach po 500 zł każda poczynając od dnia 20.10.2011r. do 20.07.2016r., na wskazany numer konta. Każda rata składała się z części kapitałowej i odsetkowej. Spłaty na pokrycie rat ugody miały być zaliczane w pierwszej kolejności na część odsetkową a następnie na część kapitałową danej raty. W ugodzie uregulowano ponadto sposób zaliczania nadpłat i postępowania w razie zmiany stopy oprocentowania. Zgodnie z § 3 pkt 1 i 2 ugody stałe oprocentowanie dłużnej sumy ustalono na 9,00% w stosunku rocznym, rzeczywista stopa oprocentowania wynosiła 9,38%. U. nie nakładała na dłużnika innych ciężarów. W wypadku niespłacenia dwóch kolejnych pełnych rat wierzyciel zastrzegł sobie prawo pisemnego wypowiedzenia ugody z zachowaniem 30. dniowego okresu wypowiedzenia. Po jego upływie cała pozostała do zapłaty kwota stawała się natychmiast wymagalna. Wypowiedzenie miało być poprzedzone wezwaniem do zapłaty zaległych rat w terminie 7 dni. Po wypowiedzeniu ugoda dawała prawo wierzycielowi naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości, czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, obowiązującej w dacie powstania opóźnienia. Dłużnikowi przysługiwało uprawnienie odstąpienia od ugody w terminie 14 dni od jej zawarcia w formie pisemnego oświadczenia. Zmiany warunków ugody obwarowano również formą pisemną. W ugodzie zaznaczono, że nie stanowi ona odnowienia zobowiązania w rozumieniu art. 506 k.c. W. G. zaakceptował warunki ugody składając pod nią podpis. U. została sporządzona w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach.

Dnia 26.04.2013r. strony, w tym wierzyciel reprezentowany przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S.A., podpisały Porozumienie do ugody z dn. 20.10.2011r. wprowadzając do niej zapisy dokonujące zmian. Zgodnie z porozumieniem dłużnik zobowiązał się do spłaty kwoty 29.572,60 zł obejmującej kwotę kapitału określoną w § 1 ust. 1 ugody oraz 5.949,05 zł odsetek umownych naliczonych, poczynając od dnia 20.10.2011r. od kwoty wierzytelności pozostałej do spłaty. Porozumienie, z uwagi na dokonanie przez dłużnika wpłaty kwoty 7.700 zł, określało stan jego zadłużenia na 21.802,60 zł, płatnego od 16. raty od dnia 20.04.2013r., w kwotach po 500 zł, przy czym 16. ratę pomniejszono o 270 zł nadpłaty, pozostałe od 18. do 59., ustalono na 500 zł, ostatnią, 60. na 72,60 zł, płatną 20.12.2016r. Rzeczywistą stopę oprocentowania określono na 9,37%. Pozostałe postanowienia ugody pozostały bez zmian. Porozumienie weszło w życie z dniem

podpisania. Zostało podpisane i zaakceptowane przez dłużnika. Dłużnik nie regulował terminowo rat. Pismem z dn. 07.05.2015r. wierzyciel wypowiedział mu ugodę z uwagi na brak spłaty 3 pełnych rat ugody, z zachowaniem 30. dniowego okresu wypowiedzenia. W piśmie poinformowano go, że po upływie okresu wypowiedzenia cała kwota kapitału ugody wraz z odsetkami umownymi stanie się natychmiast wymagalna z obowiązkiem zapłaty kwoty 10.972,92 zł a w przypadku jej niespłacenia, może powodować wdrożenie procesu sądowego i kolejne koszty. Dłużnik nie zareagował na wypowiedzenie. W dniu 27.04.2017r. zwrócono się dłużnika o kontakt telefoniczny celem ustalenia dogodnych warunków spłaty zadłużenia określonego na kwotę 12.932,05 zł, płatną w terminie do dnia 04.05.2017r. lub ustalenia warunków spłaty pod rygorem przekazania sprawy w dn. 09.05.2017r. do kancelarii prawnej i wdrożenia postępowania sądowego.

Łącznie na poczet zadłużenia, w okresie obowiązywania ugody i porozumienia W. G. wpłacił kwotę 18.400 zł, z czego na należność główną zarachowano 12.845,61 zł, na odsetki – 5.554,39 zł. Do zapłaty, na dzień 14.06.2017r., pozostała kwota 13.067,89 zł w tym 10.777,94 zł należności głównej, 199,32 zł skapitalizowanych odsetek umownych, naliczonych na podstawie postanowień ugody i 2.096,53 zł odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego obliczonych zgodnie z ugodą od kwoty bazowej, od dnia wypowiedzenia ugody 05.07.2015r. do dnia poprzedzającego wytoczenie powództwa.

(dowód: ugoda k. 36-39, porozumienie k. 40-41, wypowiedzenie k. 34)

W. G. w sierpniu 2017r. przeszedł operację wszczepienia endoprotezy stawu biodrowego lewego.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 74)

Ustalenia związane z przedmiotową sprawą Sąd poczynił na podstawie rzeczowego materiału dowodowego. Pozwany nie skorzystał z prawa złożenia zeznań.

Czyniąc ustalenia faktyczne, sąd uwzględnił złożone w trybie art. 229 k.p.c. zgodne twierdzenia stron co do okoliczności i warunków zawarcia umowy kredytowej, ugody i porozumienia oraz twierdzenia którym nie zaprzeczono (art. 230 k.p.c.).

Legitymacja czynna powoda wynika z umowy sprzedaży wierzytelności. Bezsparnie ową umową cedent (bank) dokonał przelania wierzytelności przysługujących mu względem pozwanego w ramach umowy nr (...) na rzecz cesjonariusza, obecnego powoda (por. k. 26-32). Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji pozwala na identyfikację dłużnika i umowy (por. k.33, 46). Wierzyciel, stosownie do art. 509§1 k.c. mógł bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią. Wraz z wierzytelnością przeszły na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509§2 k.c.).

Dowody w postaci dokumentów: umów: kredytowej, przelewu oraz ugody i porozumienia do niej oraz wypowiedzenia są dokumentami prywatnymi w rozumieniu art. 245 k.p.c. Dokument prywatny, stanowi pełnoprawny środek dowodowy, który sąd orzekający może uznać za podstawę swoich ustaleń faktycznych, a następnie wyrokowania, choć jego moc jest słabsza od dokumentu urzędowego. Tak jak każdy dowód podlega ocenie sądu. Z dokumentem prywatnym zdefiniowanym w art. 245 k.p.c. wiąże się wzruszalne domniemanie jego prawdziwości i autentyczności pochodzenia zawartego w nim oświadczenia od wystawcy, który go własnoręcznie podpisał (por. postanowienie SN z dnia 15 kwietnia 1982 r., III CRN 65/82, LEX nr 8414; wyrok SN z dnia 27 czerwca 2000 r., I CKN 288/00, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 11, poz. 32). Złożone przez powoda dokumenty prywatne nie były przez pozwanego kwestionowane na żadnym etapie postępowania a sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu albowiem ich autentyczność nie budziła żadnej wątpliwości. Pozwany nie zaprzeczał okolicznościom sporządzenia ani warunkom ugody

i porozumienia. Wobec braku dowodów przeciwnych należy uznać za prawidłowe przedstawione przez powoda rozliczenie zadłużenia wynikającego z ugody.

Z mocy z art. 513§1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. W ocenie sądu bezpodstawnie.

Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k. c.). Działania windykacyjne banku pozostają dla cesjonariusza w tej sprawie bez znaczenia (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dn. 29.06.2016r. III CZP 29/16). Podniesiony zarzut przedawnienia ocenić należy zatem pod kątem własnych działań powoda w tym zakresie. Pozwany zawierając z powodem ugodę i porozumienie w istocie uznał dług wynikający z umowy nr (...). Uznanie roszczenia może być dokonane w trzech różnych formach, to jest jako uznanie właściwe, ugoda i uznanie niewłaściwe. Uznanie właściwe stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie jakiegoś stosunku prawnego. Do umowy tej stosuje się ogólne przepisy k.c. o umowach. U. jest także umową, uregulowaną w art. 917-918 k.c., ale różni się od pierwszej tym, że samo istnienie stosunku prawnego nie jest między stronami przedmiotem sporu, a jedynie panuje niepewność co do roszczeń wynikających z tego stosunku albo co do sposobu lub zakresu ich wykonania i aby ją usunąć strony dochodzą do ugodowego porozumienia, czyniąc wzajemne ustępstwa. Uznanie niewłaściwe to przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Jest jedynie oświadczeniem wiedzy, które nie jest czynnością prawną sensu stricto. Pozwany ważności ugody i modyfikującego ją porozumienia nie zaprzeczał. W ocenie sądu, poprzez zawarcie ugody, bezspornie uznał roszczenie doprowadzając do przerwania biegu przedawnienia. Spór dotyczy tego od kiedy należy liczyć termin biegu przedawnienia (wymagalność roszczenia). Pozwany utrzymywał, że od daty zawarcia porozumienia (26.04.2013r.). W jego ocenie wystąpienie przez powoda z roszczeniem w dniu 14.06.2017r. nastąpiło po upływie 3.letniego okresu przedawnienia i z tego powodu winno ulec oddaleniu. Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu (art. 117 § 1 k.c.). Z mocy art. 117§2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Z mocy art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy powoda należy zaliczyć od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą i stosuje się do niego trzyletni okres przedawnienia do dochodzenia roszczeń. Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W przypadku rat należy uznać, że poszczególne z nich przedawniają się po upływie trzech lat licząc od dnia, w którym rata powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową, w związku z czym okres przedawnienia biegnie tu oddzielnie w stosunku do każdej z nich. W niniejszej sprawie ugoda i porozumienie ją modyfikujące określały nie tylko termin płatności poszczególnych rat ale i warunki wypowiedzenia w wypadku uchybienia terminom płatności. Zatem zarzut przedawnienia mógłby ewentualnie odnieść skutek w stosunku do rat 16-29 (k. 40). Jednakże w przypadku wypowiedzenia ugody, całość niespłaconego zadłużenia staje się wymagalna, a pozostałe do spłaty raty, stają się natychmiast wymagalne. Powód z tego uprawnienia skorzystał.

Ponadto analiza treści ugody, porozumienia i żądania zgłoszonego w pozwie pozwala na stwierdzenie, iż od dnia zawarcia ugody (20.11.2011r.) do dnia zawarcia porozumienia (20.04.2013r.) pozwany wpłacił na poczet zadłużenia 8.040 zł (por. k. 36 i 40). Brak jest podstaw do zanegowania twierdzenia powoda, że łącznie pozwany wpłacił na poczet zadłużenia kwotę 18.400 zł. Powyższe oznacza, iż wpłaty 10.360 zł (18.400 zł – 8.040 zł) dokonał już w ramach realizacji

porozumienia z dnia 20.04.2013r., modyfikującego warunki umowy od raty 16 (k. 40). Stanowisko powoda znajduje oparcie również w treści porozumienia i treści wypowiedzenia dokonanego dopiero w dniu 07.05.2015 r. z którego jednoznacznie wynika, iż przyczyną wypowiedzenia umowy był brak spłaty 3 pełnych rat (por. k. 34). Te fakty nie pozwalają na uznanie za prawdziwych twierdzeń pozwanego stanowiących o tym, że od daty porozumienia nie dokonał żadnej wpłaty na poczet zadłużenia. Gdyby tak w istocie było to żądanie powoda opiewałoby na kwotę nie 13.067,89 zł ale na 21.802,60 zł plus odsetki. Powyższe oznacza, iż roszczenie stało się wymagalne nie z dniem 20.04.2013r. (zawarcie porozumienia) ale z dniem 07.05.2015r. (wypowiedzenie). Nie można zarzucić powodowi, iż zwlekał z wypowiedzeniem przesuwając bezzasadnie w czasie datę wymagalności roszczenia skoro pozwany, wprawdzie nieregularnie, ale jednak spłacał raty.

Nie ulega wątpliwości, że na skutek niewywiązywania się przez pozwanego z warunków płatności rat ustalonych w umowie, doszło do jej wypowiedzenia, a więc rozwiązania umowy przed upływem terminu i postawienia zadłużenia w stan wymagalności, z wszystkimi negatywnymi konsekwencjami z niej wynikającymi. Od momentu wypowiedzenia umowy powodowi przysługiwało prawo naliczania oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego, liczonego jako czterokrotność obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP.

W myśl przepisu art. 353 § 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Zgodnie z art. 354 § 1 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W przedmiotowej sprawie, stosownie do zapisów umowy. Pozwany uchybił jej warunkom albowiem nie wywiązywał się ani z płatności rat ani nie zwrócił dłużnej kwoty bezpośrednio po wypowiedzeniu i wezwaniu, co w efekcie doprowadziło do wzrostu długu. Stosownie do art. 354 § 1 k.c., zaciągniętych zobowiązań należy dotrzymywać. Dodatkowo warto zwrócić uwagę na brzmienie art. 355 § 1 k.c. k.c. w myśl, którego dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność).

W myśl ogólnych zasad na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa (por. art. 6 k.c.). W przedmiotowej sprawie, powód temu zadaniu sprostał.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy oraz przedstawioną argumentację sąd odrzucił w całości podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia, traktując go jako bezzasadny a przyznał rację powodowi w zakresie żądania zasądzenia kwoty 13.067,89 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, rocznie z ograniczeniem do odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 14.06.2017r. (wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Według brzmienia art. 481 § 1 i 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Niemniej, zgodnie z art. 481 § 2¹ i 2² k.c. maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie). Jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie.

Odsetki stanowią sankcję dla dłużnika za sam fakt niespełnienia świadczenia w terminie, pełnią także funkcję czynnika waloryzującego świadczenie główne. Odsetki z chwilą powstania uzyskują bowiem byt niezależny od długu głównego. Zastrzeżonej w umowie pożyczki wysokości odsetek, nie można uznać za sprzecznej z zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58§2 k.c. i art. 353¹ k.c. (por. uzasadnienie wyroku SN OSNC 2004, nr 4, poz.55 i np. uzasadnienia uchwał składu 7 sędziów OSNCP 1992, nr 1, poz.1, OSNC 1992, nr 6 , poz. 90). Ich wysokość nie przekracza maksymalnej wysokości określonej w art. 481 § 2¹ i 2² k.c. Zgodnie z ogólną regułą (art. 455 k.c.) dotyczącą wymagalności roszczenia związanego z opóźnieniem się dłużnika ze spełnieniem świadczenia pieniężnego (art. 481 § 1 k.c.), jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Roszczenie powoda w zakresie żądania odsetek umownych od niespłaconego kapitału, należy uznać za całkowicie zasadne.

Pozwany uległ w sporze całkowicie. W świetle art. 98 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Obowiązek zwrotu przeciwnikowi kosztów procesu oparty został na dwóch podstawowych zasadach: a) zasadzie odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę zobowiązana jest zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu, oraz b) zasadzie kosztów niezbędnych i celowych, wedle której zwrotowi podlegają jedynie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. Obowiązek zwrotu kosztów procesu zależy od ostatecznego wyniku sprawy. Pozwany został zwolniony z kosztów sądowych i ustanowiono dla niego pełnomocnika z urzędu.

Zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (art. 108 u.k.s.c. - ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dn. 28.07.2005r. - j.t. Dz.U. z 2018r. poz. 300).

Przyczyny usprawiedliwiające ubieganie się przez stronę o zwolnienie od kosztów sądowych nie wystarczają, by wyłączyć działanie ustanowionej w art. 98 § 1 k.p.c. reguły, że ten kto przegrał spór zwraca koszty procesu temu czyje racje zostały uznane za słuszne. Sąd może uwolnić stronę od obowiązku zwrotu kosztów procesu (w całości lub części) na podstawie art. 102 k.p.c., jeśli stwierdzi, że zachodzi „wypadek szczególnie uzasadniony”. Okoliczności, które uprawniają do zastosowania tego przepisu, ocenia sąd, i ocena ta następuje niezależnie od przyznanego zwolnienia od kosztów sądowych (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2010 r. sygn. II CZ 88/09). Podstawą do takiej oceny może być zachowanie się strony w procesie, jak i jej sytuacja pozaprosesowa.

Odnosząc powyższe do sytuacji materialnej i zdrowotnej pozwanego, sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia pozwanego z ponoszenia kosztów procesu w całości.

Zgodnie z art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sąd wydaje wyrok, w którym wyrok zaoczny w całości lub w części utrzymuje w mocy albo go uchyla i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy sąd podzielił w całości stanowisko powoda w zakresie roszczenia i orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu orzeczono zgodnie z §2,§3,§4 ust. 1, 3 i § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016r. poz. 1715), zasądzając ustanowionemu pełnomocnikowi, z tego tytułu, kwotę 2.952 zł brutto.